

[Rasmussen (Flemløse).]

den er altsaa sat ind under Behandlingen i det høje Folketing. Jeg beklager, at denne Bestemmelse er taget med, idet jeg anser den for praktisk uigennemførlig og derfor skadelig. — I § 16 er Kravet om, at de kørende i daarligt Føre skal undgaa at tilstænke andre vejfarende eller Husfaçader, gjort absolut. Jeg er noget betænkelig ved en saa rigoristisk Bestemmelse og dens Følger. — I § 28, 1ste Stykke, bestemmes det, at Heste maa ikke betros til og ej heller køres, rides eller føres af nogen, der paa Grund af Nydelse af Spiritus eller paa Grund af manglende Færdighed er ude af Stand til at styre dem. Ministeren gik ret let hen over dette Stykke, og jeg kan da ogsaa sige, at medens jeg afgjort kan tiltræde, at berusede Personer ikke maa styre Heste, maa jeg udtrykke min Betænkelighed ved, at Ordene: „eller paa Grund af manglende Færdighed“ i det hele findes i Paragraffen. Det er formentlig ikke Meningen, at man fra denne Begyndelse vil udvikle en Førerprøve for Førere af Hestekøretøjer.

Til Forslag til Lov om Tillæg til og Ændringer i Lov Nr. 144 af 1. Juli 1927 om Motorkøretøjer vil jeg ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger. Jeg standser først ved Ændring Nr. 13 til den gældende Lovs § 24. I Stykke 4 findes her en Bestemmelse om, at der ved Politivedtægt kan fastsættes Begrænsninger i Arbejdstiden for Førere af Motorkøretøjer i visse Tilfælde. Vi finder, at denne Bestemmelse er meget betænkelig, og holder for, at Bestemmelserne i 3die Stykke af Paragraffen i den nu foreslaaede Affattelse er afgjort tilstrækkelige.

I den gældende Lovs § 30, 1ste og 2det Stykke, er der fastsat Regler for Benyttelse af Signalapparater. Det er mig bekendt, at der i Henhold hertil i flere Byer er indført nærmere Bestemmelser i Politivedtægten tilsigtende den stærkest mulige Begrænsning af Brugen af Signalapparater. Det gælder bl. a. Odense Købstad, hvor der mig bekendt er opnaaet et meget tilfredsstillende Resultat. Den ustandselige Motorsignalstøj er her praktisk talt ophørt. Jeg vil mene, at en Undersøgelse i et Udvalg af, om saadanne særlige Foranstaltninger vedblivende kan finde Sted, er ønskelig.

Jeg kan i det hele paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Behandling af Lovforslagene, men to saa omfattende og indgribende Forslag som disse betinger dog, at ogsaa dette høje Ting faar rimelig Tid til Behandlingen af dem. Jeg skal derfor

paa et senere Tidspunkt foreslaa, at Lovforslagene henvises til et Udvalg.

Ch. Petersen: Det Forslag til Færdselslov, som vi nu behandler, har været Genstand for meget indgaaende Drøftelse i det andet høje Ting, og jeg mener ogsaa en meget grundig Behandling i det Udvalg i Folketinget, hvortil Lovforslaget var henvist. Det fremgaar af Udvalgsbetænkningen, at der har været afholdt ikke mindre end 23 Udvalgsmøder og 8 Underudvalgsmøder og stillet ikke mindre end 23 Ændringsforslag, og at Udvalgets 15 Medlemmer har delt sig i flere Flertal og i 6 Mindretal. Man kan herefter nok gaa ud fra, at Lovforslagets 40 Paragraffer er blevet meget grundigt efterset og overvejet, og det antager jeg kan medføre, at Lovforslaget gennemføres i Landstinget uden en lige saa omfattende Behandling, som det har faaet i Folketinget.

Det er mit Indtryk, at Lovforslaget i det store og hele er godt tilrettelagt og er udarbejdet med megen Omtanke af de mange vanskelige Problemer, der melder sig, og som maa komme i Betragtning, naar vi skal lovgive om Færdselssikkerheden paa Gader og Veje. At Meningerne kan være stærkt delte paa Omraader, der angaar Færdselen, er ikke saa mærkeligt. Vi er jo hver for sig tilbøjelige til at se paa disse Forhold ud fra de Erfaringer, som vi Tid efter anden har gjort, efter som vi nu er Bilister, Cyklister eller slet og ret Fodgængere. Af Forhandlingerne i Folketinget ses det ogsaa, at næsten alle Talere har haft Oplevelser at berette om, som kunde forklare Nødvendigheden af denne eller hin Bestemmelse i Loven.

Jeg tror, at Lovforslaget i det store og hele ved de Ændringer, som det er undergaaet ved Behandlingen i Folketinget, er blevet bedre, om end der ogsaa er gennemført Ændringer, hvis Hensigtsmæssighed jeg tvivler paa. Det gælder saaledes den Affattelse, som § 9 nu har faaet, og som gaar ud paa, at Automobiler og andre Køretøjer skal standse en Meter bagved Sporvognen, naar denne holder ved et Stoppested. Jeg forstaar meget vel, at denne Bestemmelse beror paa, at man ønsker, der skal vises Sporvognspassagererne et Hensyn med det for Øje, at de trygt kan stige ind i eller ud af Sporvognene uden større Risiko. Jeg er ogsaa klar over, at det navnlig for mange ældre Mennesker kan være i høj Grad ønskeligt at faa større Tryghed i saa Henseende. Men jeg tror, at den højtærede Justitsminister, som i det andet høje Ting